

Sygnatura akt VIII C 11/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w W.

przeciwko T. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 11/17

UZASADNIENIE

W dniu 4 sierpnia 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu T. W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 374,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwany zawarł w dniu 15 września 2010 roku z pierwotnym wierzycielem - (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W ramach zawartej umowy usługodawca wykonywał na rzecz pozwanego usługi w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i/lub radiowych oraz udostępniania urządzenia dekodującego. Pozwany nie wywiązał się z obowiązków wynikających z umowy, wskutek czego pierwotny wierzyciel wystawił w dniu 15 stycznia 2015 roku notę obciążeniową nr (...) na kwotę 339,62 zł, płatną do dnia 29 stycznia 2015 roku. Na kwotę dochodzoną niniejszym powództwem składa się kwota 339,62 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w zapłacie ww. kwoty wyliczona za okres od dnia 30 stycznia 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa w wysokości 35,01 zł. W dniu 14 grudnia 2015 roku powód nabył przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela w drodze cesji.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3v.)

W dniu 29 września 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany zaskarżając

go w całości. W uzasadnieniu skarżący podniósł między innymi, że zapisy dotyczące kar umownych znajdują się w rejestrze klauzul niedozwolonych, nadto nałożona kara jest rażąco wygórowana w stosunku do wartości dekodera.

(sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 6-8)

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 10v.)

Po przekazaniu sprawy z elektrycznego postępowania upominawczego powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pozew wraz z pismem przewodnim k. 13-17)

W uzupełnieniu sprzeciwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pozwany zgłosił zarzut nienależnego obciążenia go opłatą za niezwrócenie sprzętu podnosząc, że został on zwrócony wierzycielowi pierwotnemu w dniu 10 lutego 2015 roku, zaś powód nie przedstawił żadnych dokumentów wskazujących na datę rozwiązania/wygaśnięcia umowy, tym samym nie udowodnił, że pozwany uchybił terminowi zwrotu dekodera cyfrowego. Pozwany wskazał, że zawarta z pierwotnym wierzycielem umowa nie przewidywała negatywnych konsekwencji związanych z uchybieniem terminowi do zwrotu ww. sprzętu dodając nadto, że powód nie przedstawił dokumentu, na podstawie którego byłby uprawniony do obciążenia pozwanego karą umowną w wysokości 340 zł.

(pismo procesowe pozwanego k. 52-54)

W piśmie procesowym z dnia 18 maja 2017 roku (data nadania w (...)) pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, dodając że zgodnie z oświadczeniem poprzednika prawnego powoda umowa została rozwiązana w dniu 15 grudnia 2015 roku, zaś pozwany dokonał zwrotu sprzętu w dniu 10 lutego 2015 roku, czyli po upływie 30-dniowego terminu przewidzianego w Regulaminie świadczenia usług, który to termin minął w dniu 15 stycznia 2015 roku. Nota obciążeniowa została wystawiona wobec braku zwrotu sprzętu w terminie określonym w Regulaminie, który pozwany zaakceptował przy podpisywaniu umowy.

(pismo procesowe pełnom. powoda k. 69-71)

Na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2017 roku, pełnomocnik powoda nie stawił się. Stawiła się pełnomocnik pozwanego – jego matka J. W., która wniosła o oddalenie powództwa w całości, jednocześnie podtrzymując stanowisko pozwanego kwestionującego pozew tak, co do zasady jak i wysokości, w szczególności negując wysokość odszkodowania za niezwrócony sprzęt, który w ocenie strony pozwanej nie był wart tyle, co nałożona kara umowna. Pełnomocnik pozwanego oświadczył nadto, że w dacie zawarcia umowy i zwrotu dekodera obowiązywały inne regulaminy, dekodery zostały zwrócone usługodawcy, zaś za przedterminowe rozwiązanie umowy pozwany uiszczył kwotę 150 zł.

(protokół rozprawy k. 94)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego T. W. wiązała z cedentem - (...) S.A. z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 15 września 2010 roku, którą strony zawarły na okres 29 miesięcy. Integralną część umowy stanowił Regulamin świadczenia usług oraz Cennik dla Abonentów. W ramach zawartej umowy pozwanemu zostało powierzone urządzenie dekodujące. Strona powodowa nie załączyła w poczet materiału dowodowego Regulaminu świadczenia usług oraz Cennika dla Abonentów (obowiązujących w dacie zawarcia umowy) do przestrzegania, których pozwany był zobowiązany zgodnie z wiążącą strony umową. Z treści załączonej do akt umowy nie wynika

obowiązek zwrotu dekodera po zakończeniu umowy ani jakiegokolwiek ewentualne sankcje za uchybienie powyższemu obowiązkowi.

(umowa z dn. 15.09.2010 r. k. 27-28)

W dniu 30 sierpnia 2013 roku strona powodowa sporządziła pismo zatytułowane „Potwierdzenie zamiany warunków umowy (id: (...))”. W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego pisma pozwanemu, czy choćby wysłania go T. W..

Do akt sprawy strona powodowa załączyła Regulamin Świadczenia Usług obowiązujący u cedenta od dnia 15 maja 2014 roku, a zatem po dacie zawarcia z pozwanym umowy. Z przedmiotowego regulaminu nie wynika jednakże wysokość kary umownej za niezwrócenie sprzętu w terminie. Ta miała być określona w cenniku, którego jednak powód nie załączył do akt sprawy. Do akt sprawy nie załączono również dowodu doręczenia przedmiotowego regulaminu pozwanemu, czy choćby o zawiadomieniu go o fakcie zamiany regulaminu, powyższego twierdzenia nie zgłosił również zawodowy pełnomocnik powoda.

(potwierdzenie zamiany warunków umowy k. 73-74, Regulamin Świadczenia Usług k. 76-87)

W dniu 15 stycznia 2015 roku (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła notę nr (...) obciążającą pozwanego z tytułu „kary za niezwrócenie w terminie udostępnionego sprzętu d4ab- (...)” opiewającą na kwotę 340 zł. Jako termin płatności został wskazany dzień 29 stycznia 2015 roku.

(nota obciążeniowa k. 29, okoliczności bezsporne)

W dniu 10 lutego 2015 roku pozwany zwrócił (...) S.A. z siedzibą w W. urządzenie dekodujące (...) - (...).

(protokół zwrotu sprzętu k. 55, okoliczności bezsporne)

W dniu 14 grudnia 2015 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką (...) w W. umowę o przelew wierzytelności między innymi wobec dłużnika T. W..

W częściowym wykazie wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2015 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 339,62 zł.

(umowa przelewu wierzytelności z dn. 15.12.2015 r. k. 30-32, częściowy wykaz wierzytelności k. 33, okoliczności bezsporne)

Powód sporządził pismo opatrzone datą 12 stycznia 2016 roku, w którym zawiadamia pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wzywa do zapłaty kwoty 365,62 zł, wynikającej z zawartej w dniu 15 września 2010 roku umowy z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. W aktach brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego pisma pozwanemu.

(zawiadomienie k. 35-36, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z cedentem, przy czym na żądanie pozwu składała się kwota 339,62 zł z tytułu odszkodowania za niezwrócony w terminie sprzęt, powiększona o skapitalizowane odsetki. Do dnia zamknięcia

rozprawy i ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy żadnego dokumentu, z którego wynikałaby podstawa oraz sposób naliczenia przedmiotowego odszkodowania przez pierwotnego wierzyciela. W szczególności do akt sprawy nie został załączony wiążący pozwanego Regulamin świadczenia usług (regulaminu obowiązującego w dacie zawarcia przez pozwanego umowy abonenckiej w ogóle brak w aktach sprawy, zaś załączonego do akt sprawy a obowiązującego od dnia 15 maja 2014 roku Regulaminu, z uwagi na niewykazanie, że ten został doręczony pozwanemu, czy choćby, że został on poinformowany o jego wprowadzeniu z uwagi na treść przepisu art. 384 i 384¹ k.c., trudno uznać za wiążącego pozwanego tym bardziej wobec braku twierdzeń powoda w tym zakresie), czy Cennik do przedmiotowej umowy. Wskazane dokumenty umożliwiłyby Sądowi weryfikację zasadności nałożenia kary umownej, zarówno tak co do możliwości jej nałożenia jak i wysokości (nawet bowiem Regulamin obowiązujący od dnia 15 maja 2014 roku odwołuje się w zakresie wysokości kary umownej za niezwrócenie sprzętu w terminie do cennika, którego jednak nie ma w aktach sprawy). W aktach sprawy brak jest również wskazania wartości sprzętu abonamentowego podlegającego zwrotowi, która choćby teoretycznie pozwalała się porównać do wysokości nałożonej kary za jego niezwrócenie w terminie. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem zarówno sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego, nie jest dozwolone zastrzeżenie we wzorcu umownym kary umownej rażąco wygórowanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2007 roku, I CSK 484/06).

Powód nie przedstawił ponadto dowodów wykazujących, aby po stronie pozwanego leżała konieczność zwrotu ww. urządzenia w określonym, oznaczonym konkretną kalendarzową datą terminie. Powód nie wykazał żadnymi dokumentami, kiedy umowa uległa rozwiązaniu, bądź kiedy została wypowiedziana. Strona powodowa ograniczyła się jedynie do wskazania w piśmie procesowym z dnia 23 maja 2017 roku, że z oświadczenia poprzednika prawnego powoda wynika, iż ww. umowa została rozwiązana w dniu 15 grudnia 2015 roku. Co oczywiste, tego typu głośłowne twierdzenia powoda nie mogą zostać uznane za udowodnione wobec stanowiska pozwanego negującego powyższe, wnoszącego o oddalenie powództwa w całości i wprost podnoszącego, że powód nie wykazał przedmiotowej okoliczności.

Należy przy tym zaznaczyć, że choć pozwany przyznał, że zawarł z cedentem przedmiotową umowę, to jednocześnie konsekwentnie od samego początku kwestionował roszczenie, tak co do zasady jak i co do wysokości, w szczególności negując wysokość odszkodowania za niezwrócony sprzęt, nadto wskazując, że strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu potwierdzającego rozwiązanie lub wygaśnięcie zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pierwotnym wierzycielem, a co za tym idzie nie udowodniła, że pozwany uchybił terminowi do zwrotu urządzenia dekodującego. Nadto pełnomocnik pozwanego podkreślił, że zarówno w dacie zawarcia przedmiotowej umowy, jak i w dacie zwrotu urządzenia dekodującego obowiązywały różne Regulaminy świadczenia usług.

Strona powodowa jak już wskazano wyżej, poprzestała wyłącznie na załączeniu do akt sprawy umowy z dnia 15 września 2010 roku, potwierdzenia zmian warunków umowy z dnia 13 sierpnia 2013 roku oraz noty obciążeniowej wystawionej w dniu 15 stycznia 2015 roku, jednakże tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady jak i wysokości), w szczególności wobec stanowiska pozwanego kwestionującego zasadność i wysokość żądania powoda oraz braku dokumentów źródłowych, z których wynikałby sposób naliczenia odszkodowania. Opisana nota stanowi tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że złożono oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. W tożsamy sposób należy ocenić przedłożone przez powoda: umowę przelewu wierzytelności oraz częściowy wykaz wierzytelności, jako, że także w przypadku tych dokumentów nie zostały one poparte żadnymi dokumentami źródłowymi.

W tym miejscu koniecznym jest ponowne podkreślenie, że ze złożonej przez powoda dokumentacji nie wynika także, czy okoliczności skutkujące po stronie abonenta opisanym obowiązkiem w ogóle zaszły, a jeśli tak, to jakie miały

charakter oraz w szczególności, w jakiej dacie nastąpiły. Jak zasygnalizowano wyżej, powyższe nie wynika także z wcześniejszych dowodów załączonych przez powoda,

w szczególności z noty obciążeniowej. Skoro zatem powód nie przedstawił żadnych dowodów, z których można by wywodzić, że na pozwanym ciążył obowiązek zwrotu urządzenia dekodującego w określonym terminie, brak jest podstaw do przyjęcia, że dokonując zwrotu urządzenia w dniu 10 lutego 2015 roku pozwany temu terminowi uchybił i był zobowiązany do zapłaty z tego tytułu określonego odszkodowania na rzecz pierwotnego wierzyciela.

Reasumując Sąd uznał, że powód nie wykazał, aby zaistniały okoliczności uzasadniające żądanie pozwu, w szczególności nie wykazał, by pozwany był zobligowany do uiszczenia kwoty 374,63 zł wraz z odsetkami, wynikającej z załączonej do pozwu noty obciążeniowej. Zgodnie zaś z treścią przepisu

art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej wysokości wraz z odsetkami od daty wskazanej w pozwie, tj. że pozwany jako strona przedmiotowej umowy nie wywiązała się ze ściśle określonych obowiązków umownych. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości jako nieudowodnione.